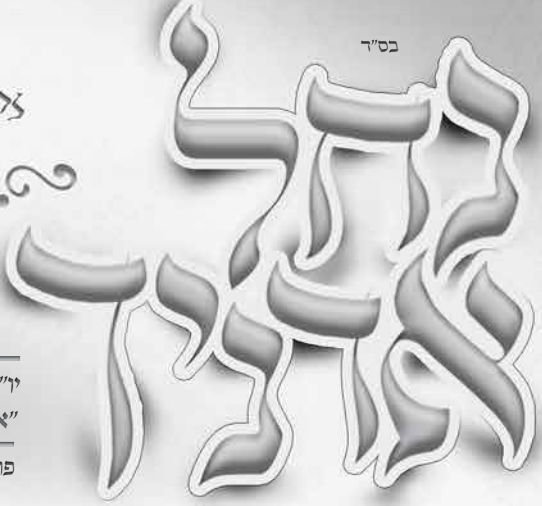


להגלות נעים תורה והסידור
מנדר היוצא מערך



יו"ל ע"י התאחדות האברכים
"אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא
פר' קרה תש"פ • גליון ג"ד

נחל קדומים

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

נחל איתא

של ל' טוהר מתוך דא"ח
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

"להיות שמח בחלקו גם בעסק התורה והעבודה"

איתא בספה"ק כ"א בדרכו בביאור הפגם של קרה, שהגם שאין לנו שמץ של השגה בקורח שהיה בעל השגה ובעל מדריגה גדול, עכ"פ אי' בספה"ק דקרח לא הסכים עם המציאות שלא יוכל לשמש בכהונה גדולה, וביקש גם הוא כהונה שיוכל פעם להקטיר קטורת ולהכנס לפני ולפנים להתקרב להשי"ת. וטעה בזה, שהאמת היא, שהשי"ת קבע את מקום כל אחד במקום אשר הוא חפץ שמשם יעבוד אותו ובזה העבודה שיוכל לעשות, וא' מהחסרונות הגדולים הוא כשאדם משתוקק למדריגות של אחרים שאין לו שייכות לזה, ומדמה בנפשו שהוא צריך להיות כמו חבירו. ואמה"כ (יתח י"ו, ה) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר לבני ישראל, ופירש"י, "אלה הדברים לא פחות ולא יותר". הכוונה בזה שהעבודה שעלינו לעבוד להשי"ת זהו לא פחות ולא יותר, לא לירד ממדריגתנו שבה נתנו השי"ת, ולא יותר, לא לחפוף ולא יהרסו אל ההר לעלות בגדולות ונפלאות ממנו. ופעמים ע"י מה שחפצים לעלות למדרגה שלא הסכנו לה אפשר חלילה להפסיד את כל עמלנו שעמלנו עד אז. ותכלית העבודה היא להתרצות עם מה שהשי"ת קבע ובחר בשבילנו, ושם דייקא לעשות את הטוב ביותר שמסוגל לעשות.

וכתב הפרי הארץ במכתביו (מכתב ב"ב) ח"ל: "תשובה כללית לידידי נפשי בעסק התורה והעבודה אשר רבים צועקים על המחשבות זרות, והתהוות הסיבה הוא הגדלות (הגאווה) שבהם, שאינם שמחים בעבודתם, ולא די להם כי אם גדולות ונפלאות מהם. כי הנה כלל גדול בתורה להיות שמח בחלקו גם בעסק התורה והעבודה אם מעט או הרבה ויהנה ממנו. משא"כ אם

איזה דבר מפרנסתו, או אם יקבל בזיונות או יסורים ח"ו, ותמיד יודה להשי"ת על כל הטוב אשר גמלו. ויוסיף דביקות על דביקותו בהשי"ת. וזהו "וצדיק באמונתו יחי", שהאמונה היא המח' את צדקותו של הצדיק, והיא נותנת לו כח להוסיף בצדקותו, ולחיות חיים אמיתיים כמאמר הכתוב (דברים ה, ז) ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום.

(כ"ק רבינו הנחל יצחק ז"ע)

להשתמש ביחוס לטובה ולא להיחף ח"ו

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" וגו' (במדבר טו, א). וברשי"ב בן יצהר בן קהת בן לוי ולא הזכיר בן יעקב שביקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם שנאמר (בראשית מט, י) "ובקהלם אל תחד כבדי", ויתכן לפרש שבכל מחלוקת מצוי שיהיה נטיה לתלות המחלוקת למען כבוד האבות וכדו', ולכן אמר יעקב אבינו "ובקהלם אל תחד כבדי" היינו שיעקב אבינו ביקש נעמט זין נישט אן פאר מיין כבוד שלא יערבו במחלוקת את כבודו ולא יתלו שעושים המחלוקת לכבוד בית אבא, אלא כשיעמדו על הדוכן בשיר ושבחה שם רצה יעקב אבינו שיזכרו את שמו, אבל בשום פנים שלא יזכר שמו על המחלוקת.

ומסופר על הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ ז"ע שרצה לנסוע לליז'ענסק להרה"ק הרבי רבי אלימלך ז"ע, וביודעו שהרה"ק הר"ר אלימלך ז"ע אינו מחבב יחסנים והוא היה יחסן גדול בן לאביו הרה"ק רבי מענדל לינסק'ער ז"ע ולמעלה בקודש, לכן חשש מאד לנסוע. אך לבסוף גמר בדעתו לנסוע והיה מה. ובהגיעו לליז'ענסק תיכף פנה להכנס אל הרה"ק הרבי רבי אלימלך ז"ע, ומיד בראותו את פניו הקדושים פרץ בבכי עד שנתעלף. ולאחר שעוררוהו מעלפונו עמד וקבל בפני הרה"ק אלימלך ז"ע שאין זה אשמתו מה שנוול אצל משפחה מיוחסת כי היה מסכים להוולד גם בבית אנשים פשוטים. ענה לו הרה"ק אלימלך ז"ע שאכן כל הקפדתו על יחסנים היא על אלו שתולים עצמם בזכות אבות ואינם יגיעים דים בעבודת ה' ובהתעלות בכל הענינים, אך אלו שעמלים ויגיעים בעצמם בתורה ועבודה לאלו זכות אבותם מסייעתם לעלות ולהתעלות ממדריגה למדריגה, ובאותו מעמד אמר הרה"ק הר"ר אלימלך ז"ע להרה"ק מראפשיץ ז"ע את מה דאיתא גופא והשתמש בזה לצורך שחטאו של קרח היה שלקח היחוס שנופא והשתמש בזה לצורך המחלוקת, אך בעצם זכות אבות הוא דבר גדול ועומדת לו לאדם בשעה שהוא רוצה לעבוד את ה' (ע"ש בדי"ה ויקח קרח בן יצהר), וכמו"כ על האדם לשאוף ולקוות "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי" (תרא"ד פכ"ה) וצדיקים היו מפרשים יגיעו מלשון נגיעה שלכל הפחות יהיה לנו נגיעה ושייכות בדרכי אבות ובמעשיהם הטובים.

והנה "קרח" אותיות "חקר", היינו שקרח הרבה לחקור ולא רצה להאמין באמונה פשוטה בבורא יתברך ובמשה רבינו, וכפי שמצינו שבא לשאול על טלית שכולה תכלת ובית מלא ספרים אי צריך מזוזה וכל זה מחמת שלא רצה לקבל ממשא רבינו באמונה פשוטה בלא חקירות, וכתוב (תהלים קמ"ג, א) "ולתבותו אין חקר" שלתבות הקב"ה ותורתו אין חקר אי אפשר בחקירות רק בתמימות ובאמונה פשוטה, וכמאמר הבעש"ט הק' ז"ע שאמר "נאך אלע השגות, בין איך א נאר און איך גלייב".

(כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע)

הבוחר בה' קדוש יאמר לו

וה' האיש אשר יבחר ד' הוא הקדוש (במדבר י"ז, ט). בשם הקדוש רבי איציקל מראדיוויל ז"ל, היינו האיש אשר יבחר בד', סימן שהוא הקדוש היינו שהוא איש קדוש.

(רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

ע"י בירור הניצוצות נוכח לגאולה

ויהי ממחרת וגו' והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים (במדבר י"ז, ט). הנה ידוע אשר עיקר עבודת האדם הוא לברר הפר"ח ניצוצות הקדושות שנפלו בעמקי הקליפות כידוע (ענין עץ חיים שער הכללים פרק א-ב), בסוד 'ורוח אלקים מרחפ"ת' (בראשית א, ג), אותיות רפ"ח מ"ת ולהעלות אותם למקום מרום שבתם, וכאשר ישולם הברור, אזי יהי קץ הגאולה במהרה בימינו אמין (פרי עץ חיים, שער קר"ש פרק ג בביאור זכירת יציאת מצרים).

וזהו שמרמז הכתוב ויצא פר"ח פירוש כאשר יוציא לו הרפ"ח ניצוצות הקדושות בעמקי הקליפות, אזי ויצץ ציץ גימטריא 'ק"ץ', פירוש אז יהי נצמח ק"ץ הגאולה, ויגמל שקדים לרמז על מה שאמר חז"ל (סנהדרין פח ע"א) 'זכו אחישנה', פירוש שהשם יתברך יהי בעזרם שיוכלו חוש ומהר לברר הניצוצות הקדושות, וזהו ויגמל לשון 'גמל' (משלי יא, ז), שקדים לשון 'שוקד' (ירמיה א, יג), פירוש שהשם יתברך יגמול חסדו הגדול, שיוכלו למהר לברר ולהוציא הניצוצות הקדושות ולקרב קץ הגאולה.

(רביה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

כמי שבחר ה' זוכה למדרגות ולהשפיע לישראל

וה' האיש אשר אבחר בו מטהו יפרח והשיכותי מעלי את תלונות בני ישראל וגו' (במדבר י"ז, ט). ביאור ענין פריחת המקל, והלימוד מזה לבטל תלונות בני ישראל. ובהנה קורח היה בעל מדריגה גדול, והרגיש שיש לו כח בתורתו ובחכמתו להדריך את ישראל ולהעלותם ממדריגה למדריגה, ולכן נתרעם על שנגמנו ממנו דבר זה. ובזה טעו גם ראשי הסנהדראות ויתר העם, שלא הבינו האין תנתן עבודת הכהונה ליחידים בלבד, אע"פ שלא השיגו אותן מעלות נשגבות, וימנע בעד יתר הצדיקים להיות כהנים משרתי השם אע"פ שהשיגו מעלות רמות בכח יראתם תורתם ועבודתם.

וכאשר ראו את נס פריחת מטה אהרן, נוכחו לדעת, שכאשר השי"ת בחר במטה מסויים, אזי גם אם הוא עץ יבש יכול הוא לפרוח להוציא ציץ ולגמול שקדים, ומזה למדו שבחירת השי"ת היא נותנת כח למנהיגים להדריכם ולהעלות את נשמתם ממעלה למעלה. ובזה בטלה תלונתם.

ומזה צריכים כלנו לקחת לימוד מוסר השכל, להאמין ולבטוח בהשי"ת, ולדעת שכל מה דעבד רחמנא, כך ורק כך צריך הי' להיות. ועל זה כל יהודי מברך בכל יום "שעשה לי כל צרכי", שמה שעשה לי השי"ת, זה ורק זה הוא "כל צרכי" וליותר מזה איני זקוק.

ואמר הכתוב (תקוק ב, ד) **וצדיק באמונתו יחי'**, היינו שכל צדקות האדם תלוי' באמונה. כי כאשר האדם מאמין ובוטח שמה שהזמין לו השי"ת זהו צרכו וטובתו, ומה שלא הזמין לו השי"ת, סימן הוא שאין זה צרכו וטובתו, הנה איש זה יהי' תמיד מאושר ושמח בחלקו, ולעולם לא ימנע מעבודת השי"ת, אם יחסר לו

יוכל להחזירם ולהעלותם ולתקנם, והם היו רשעים בתכלית הרשעות, וכשהבינו זאת אמרו, לא נעלה, אין רצונינו להיות לנו עליה, והבן. והש"י יזכנו שנהיה מאמינים בו, ובצדיקים ולא נהרהר אחריהם וכיה"ה, אמן.

(אוהב ישראל)

לא יסמוך האדם על זכות אבותיו להתנאות ח"ו

ויקח קרח וכו' (במדבר טו, א). הקושיא מפורסמת מה לקח וי"ל עפ"י פשוטו שלקח מקח רע לעצמו בחושבו שהוא ייחסן גדול ויש לו זכות אבות ע"כ מלאו לבו להתקומם נגד משה. וז"ש ויקח קרח לעצמו ולדעתו שהוא בן יצהר וכו' ולא אמר בן יעקב שאלו העלה בדעתו שהוא ג"כ בן יעקב אזי היה נזכר במדת אמ"ת שהוא מדת יעקב תתן אמת ליעקב וכשמתבונן האדם במדת אמ"ת הוא מבין שפלותו ואז לא היה בא לידי מקח רע כזה וזוה משמיענו התורה שלא יסמוך האדם על זכות אבותיו להתנאות ח"ו רק יאמר אם אין אני לי מי לי אברהם לא הציל את ישמעאל יצחק לא הציל את עשו אבל בהתייחסם על הדוכן לעבוד עבודתו ית"ש אמר בן ישראל, להורות שבבוא האדם לעבוד עבודתו ית"ש הוא האמת להתייחס עם אבותיו כמי"ש בוהר שצריך לאמלא באבהן והבן:

(אגרא דכלה)

לולא הצדיקים בעולם הכל הי' בלי חיות כלל

וילנו כל עדת בני"י ממחרת על משה ועל אהרן לאמר אתם המתם את עם ד' וגו' (במדבר יז, ה) ומטה אהרן בתוך מטותם (שם, טא). וכ' רש"י ז"ל הניחו באמצע שלא יאמרו מפני שהניחו בצד השכינה פרח. ולדעתי י"ל עוד דהנה הם אמרו דמשה ואהרן גרמו להם המיתה ח"ו, אבל באמת אינו כן כי הצדיקים הם בעולם כמו הלב שהוא חיות כל האברים כמו שאמרו חכמי הרופאים שא"א לשום בע"ח לחיות בלא לב ואם ח"ו הי' מכה בלב יתקלקלו כל האברים וכמו שאמרו כל כאב ולא כאב לב והוא העיקר בין לטובה ובין לרעה ח"ו והוא באמצע הגוף. וכן שבת הוא ג"כ בבחי' זו שהוא באמצע השבוע שג' ימים הוא מקודם השבת וג' ימים הוא לאחר השבת והשבת הוא נותן חיות לכולם. ולכן צוה השי"ת להניח מטה אהרן באמצע להורות שלולא הצדיקים בעולם הי' אדרבה הכל בלי חיות כלל. והנה ידוע דיש כ"א ימים בשנה שהם לטובה והוא מר"ה עד אחר הו"ד כמבואר בשל"ה הקדוש ויש ג"כ לרעה ח"ו מ"ז בתמוז עד לאחר ט"ו באב ג"כ להורות ע"ה. וזהו א"ך טוב לישראל אלקים לברי לבב (תהלים ט"ו) דהיינו שאם ישראל עושין רצונו ית' אז בודאי הימים הם לטובה וידוע דצדיקים הם גדלים בכ"א יום לכן ייגמל שקדי"ם מטה אהרן.

(אך פרי תבואה)

בעת יצירת אדם צדיק נברא כנגדו אדם בליעל ברמות הצדיק

ויקומו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמישים ומאתים נשיאי עדה קרואי מועד אנשי שם (במדבר יז, א). שמעתי ממורי על פסוק (תהלים פט) על מה שוא בראת כל בני אדם, שהוא שאלה התשובה ששאל היצ"ה ר' להשי"ת, בעת שמשה רבינו ע"ה היה עושה כמה נפלאות, א"כ למה שוא בראת, שהוא היצ"ה"י, כי מי פתי יסור לשמוע לו, והיתה התשובה, כל בני אדם, שיברא כנגדו אדם בליעל בדמות הצדיק שיהיה מסית ומדיח וכו', כל בני אדם, ר"ל [שקול] כמו כל בני אדם, שהם צדיקים, וכו', כי בעת יצירת אדם כשר וצדיק, קודם רדת הנשמה בגוף, נעשה למעלה קטרוג שנתעורר הס"ם בטענה, שיה יחידי בני דורו למוטב, ומה יוכל היצ"ה"ר לפעול נגדו, ולמה נברא, עד שנותניו לן כנגדו. (תולדות יעקב יוסף שופטפ"ס).

(בעל שם טוב)

הצדיק מקשר עצמו עם כל ישראל ועי"ז מעלה אותם וממשיך להם כל טוב

הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרעג, ויפלו על פניהם (במדבר יז, ב). בייאור הפסוק, כי וילנו כל עדת בני ישראל וגו' לאמר אתם המתם את עם ד' וגו'. והנה ממילא מובן איך שחטאו חטא שאין למעלה ממנו, כי הצדיק הדור ובפרט משה רבינו ע"ה רועה נאמן שמכר עצמו על ישראל ומגין עליהם וכו' שמקשר עצמו עמהם, והוא יגיעה ועמל גדול וכו', והם הקהילו עצמם על משה ועל אהרן לאמר אתם המתם עם ד', ע"כ, וידבר ד' אל משה לאמה, הרמו מתוך העדה הזאת, פ"י שתרמו עצמכם למעלה מהם, ולא תקשרו עצמכם עמהם, ועי"כ אכלה אותם כרעג, שיהי' נפסק מהם חיותם מאחר שלא יתקשרו עצמם עמהם, מדה כנגד מדה, כי כן מידותיו של הקב"ה.

(מאור ושמש)

משה רבינו ע"ה הי' מחזור בכל האפשרי להחזיר רתן ואברים למוטב

וישלח משה לקרוא לדתן ולאבירים בני אליאב וגו' (במדבר יז, ט). הנה משרע"ה רבן של כל הנביאים הי' דורש טוב לעמו וחפץ בטובתם, ולזאת הי' מחזור על כל הצדדים בכל האפשרי לבקש איהו עילה ועצה טובה כדי להחזיר לדתן ואבירים למוטב, ולתקן את נשמותיהם. וראה והבין שהם רשעים גדולים ועצומים, ולזה התחכם לבוא למקור מחצב נשמותיהם אולי משם יוכל להעלותם ולתקנם, וזה פ"י הפס' וישלח משה לקרוא לדתן ולאבירים בני אליאב, היינו שיקראו אותם בשם בני אליאב אביהם, כי אביהם הי' צדיק, וגם אליאב"ב הוא אל"י-א"ב, ואולי ממקור מחצב נשמותיהם,

אינו נהנה ושמו והנפש רוצה להנות מתאווה תאווה. וכן המחשבות זרות מפני שאינו שמח בעבודתו ורוצה בגדולות ונפלאות ממנו דוחים אותו למחשבות חוץ. שכל מחשבה ומחשבה היכל ה' המה, ומי שרוצה לננוס ממנו שאינו ראויו דוחין אותו לחוץ. הנה אהובי הלא ידע אינש בנפשיה למה יחפצו בגדולות, במה זכה בהם. בוודאי מהראוי לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, ואפ"ה יהיה שמח מאוד בעסק עבודתו של עכשיו. ובשמחה של מצווה זו זוכה לגדולה ממנה. ואם יאמר הי' תורה והי' מצווה שאין לו כלום, זה אינו, והלא פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון, אבל אינו שמח ונהנה ממנו, משא"כ כשישמח במעשיו יהיה כבוד ה' לעולם. והנה יש לאלוק' מילין בעסק זה, תורה וחכמה אין חקר, אבל כללא דמילתא האמונה, והמאמין יחוש מעשהו. עכלה"ק.

ואכן אם ירגיל האדם עצמו להודות על כל נשימה ונשימה ועל "רבה אמונתך", יגיע יותר ויותר, והשאיפות לעלות ולהתעלות אינו סותר את הענין הנזכר להיות שמח בעבודתו במקום אשר חונה הוא שם. והנה על קרח אחז"ל "עיניו הטענות", וביאורו צדיקים, דידוע שכל"א צריך לראות בעין אחת שפלות עצמו ובעין אחת גדלות הבורא וכך יכולים להתקרב להשי"ת, אבל קרח היה חסר לו עין אחת כן אי' מצדיקים. ותמיד חשבתי בדעתי שלקרח היה חסר העין של שפלות עצמו וע"כ חפץ בגדולה יותר ממה שהוא. אבל האמת שראיתי מובא בשם הה"ק מרז"ע שבעיניו שחסרה לו היא העין של גדלות הבורא, ומה שראה לשטות זו היה מחמת עין של שפלות עצמו שהטעתו, והוא חשב שהוא במדרגה נמוכה ואם יהיה כה"ג יוכל לעבוד את השי"ת ביתר גדולה, והוא לא ידע שבמקומו שהוא שם יכול לעלות ולהתעלות אף יותר מדרגת כה"ג לפני ולפנים. דיטוד העבודה היא שלא יבז האדם לעבודתו ולא יחשוב שיצליח רק אם ישיג עבודה יותר גדולה, דבמכל מקום אשר הוא שם, במקום אשר בו קבעו השי"ת מעת יצירתו, משם דייקא עליו לעבוד את השי"ת, וזה העבודה אשר השי"ת חפץ בה.

זהו הענין שהשי"ת אמר למשה בכדי להשקיט המחלוקת ליקח מכל ראש שבט מקלו ולשום אותו בבית קה"ק והאיש אשר יבחר בו ה' מטוה יפרח. דאחר שראו ישראל עין בעין שדייקא מקלו של אהרן פרח לפני ה', ומטותם לא העלו ציץ, נתחוו להם שרק אהרן לבד, עבודתו הוא להנכס לפני ארון ברית ה' ושם הצלחתו, ואילו הם בחצרות אלוקיניו פירחו ולא לפני ולפנים. ושמעתי מהג"ר משה וולפסון שליט"א שדרש במזמור למנצח לבני קרח נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'; שבני קרח שלא מתו וניצלו מהמחלוקת משום דבאו להכרה שעבודתם עבודת הלוויים היא דוקא בחצרות השם, ולזה השתוקקוהו ולזה נכספה וכלתה נפשם, וידעו שדייקא "בחצרות ה'" וכלו לבא למדרגות נעלות ולא דווקא לפני ולפנים. ואולי זהו הרמז, בהא דאיתא בשם מרן האלוקי האר"י הק' הדמזמור מזמור שיר ליום השבת הנאמר בקבלת שבת מיוסד לתיקון פגם קרח, דצדיק' כתמר' יפרח' ס"ת קרח. וזהו הרמז בתיקון טעות קרח, ההכרה שאפשר להיות "שתולים בבית ה'" גם אם "בחצרות אלוקיניו יפריחו". שקרח טעה וחשב שדווקא בבית ה' לפני ולפנים יוכל למדרגות הרצויות, אבל האמת, שאם השי"ת הניחו בחצרות ה', שם הוא עבודתו ושם דייקא יפרח מטהו, וזוה הדרגה עליו לעבוד את השי"ת.

מזל טבא וגדיא יאה

ברגשי גיל ודוה הננו לשגר בזה טנא מלא ברכות
קדם האי גברא רבא ויקירא דבריו מדבש מתוקים
זיהר תורות וחוקים, משקה ממעיניו לעדרים
וכפרט בגליונו במדור "חלוקי הנחל" ה"ה

הגה"ח ר' זרח רוזנטל שליט"א לרגל שמחת נישואי בתו תחי' למזל טוב עב"ג הבה"ח אליהו ברים נ"י

ויה"ר שיעלה הזיווג יפה ויראה מהם ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה באנפאה נהירין מתוך בריות גופא
ונהורא מעליא וסיעתא דשמיא וכט"ס

כעתירת, המערכת הקוראים הנאמנים

דברים אחרים של חול, או ע"י גויה, אלא יבסס בפני עצמו ע"י ישראלית, כדי לקדשו ולכבדו¹:

דיני תשמישי קדושה

תשמישי קדושה פירוש, כל דבר שנוגע בדבר קדושה ממש, דהיינו שמינחין עליו ממש², ואע"פ שאינו אלא לשמירה ג"כ תשמיש קדושה מיקרי. ודבר שנעשה לכבוד אע"פ שאינו נוגע בו ממש אלא יש הפסק ביניהם, הוא תשמיש קדושה³:

ובכלל דברים אלו, מטפחות ותיק הספר תורה, ושל תפילין⁴, ונרתיק של המזוזה⁵, ורצועות התפילין⁶, ארון הקודש, תשמישי הס"ת, הבימה, פרוכת של הארון קודש, כל אלו בכלל תשמישי קדושה הן⁷:

ארון הקודש - כל חלקי הארון והקישוטים והציורים בכלל זה, ואסור להניח בהם שאר ספרים⁸, ואפילו תיק של טלית ותפילין אסור⁹, אע"פ שאין בו עכשיו ס"ת¹⁰. אבל תשמישי הס"ת והיריעות של ס"ת פסולים מותרים¹¹. וכן להניח בו הקופות של צדקה בכדי שלא יגנב אסור¹². וכל זה אסור ארון קודש נעשה לכבוד, אבל אם בנוי כולו בתוך הקיר לשמירה ולא לנוי כלל, אינו תשמיש קדושה ומותר להשתמש בו לקדושה קלה¹³. ובזמנינו שרוב ארון הקודש נעשין לכבוד ולשמירה יש להחמיר בה¹⁴:

פרוכת ומפת הבימה - אסור לפרוסו על עמוד הש"ץ כיון שתשמיש קדושה היא¹⁵, ואפילו להישען עליו אסור¹⁶. אמנם בזמנינו יש להקל בזה, כיון דלב מתנה בית דין מתנה עליהם מעיקרא ליהנות ממנו, ולכן אפילו לא התנו בפירוש דינו כהתנול¹⁷:

נערך ע"י הר"ג ר' נפתלי מרדכי ראזענבוים שליט"א

מעלין בקודש

הנה בפרשת קורח שאנו קורין השבוע, למדו חז"ל מצוה חמורה וחשובה שיש לזהר בה מאוד, והוא החיוב של מעלין בקודש ואין מורדין בתשמישי קדושה, והוא מה שצווה השי"ת למשה, את מחתות החטאים האלה בנפשותם ועשו אתם רקועי פחים צפוי למזבח כי הקריבום לפני ה' ויקדשו (ז, ג), ואיתא בגמרא (מנחות צט.) מנא לן דמעלין בקדש, אמר רבי אחא בר יעקב, דאמר קרא, את מחתות החטאים האלה בנפשותם ועשו אותם ריקועי פחים צפוי למזבח וגו', בתחילה תשמישי מזבח ועכשיו גופו של מזבח, ע"כ¹. ולכן הבה ונעסוק ונתבונן במצוה זו וללמוד בכדי לשמור ולעשות ולא ניכשל בה ח"ו, ובס"ד:

מעלין בקודש

אסור למכור תשמישי קדושה לצורך דבר שקדושתו קלה מהם², ואפילו עבר ומכר בדיעבד אסור לקנות בהמעות קדושה קלה. וכן אם כבר מכרו ולקחו במקצת מעות דבר שקדושתו חמורה, אסור לשנות המותר לקדושה קלה³, שהרי מעלין בקודש ולא מורדין⁴, ואפילו אם הקדישו שלא כדין ג"כ אסור להורידו מקדושתו⁵:

יש אומרים דאיסורו מדאורייתא, ויש אומרים, דאינו אלא מדרבנן⁶, ולהלכה יש להחמיר כיון דספק דאורייתא הוא:

וכמה טעמים נאמרו בענין שאסור להוריד קדושה מקדושתו החמורה לקלה. (א) כי בזה שמורידו מקדושתו ה"ה כאילו מפסיד המצוה ע"ז, ואסור⁷. (ב) משום שמבזה הקדושה החמורה לומר שאינו קדוש כ"כ בעיניו⁸.

יש אומרים, דכל זה שאסור להורידו היינו דוקא אם מורידו לעולם מקדושה זו, אבל אם רוצה להורידו רק לשעה קלה, מותר⁹. ויש מחמירים בזה¹⁰:

יש אומרים, כשם שאסור להוריד מקדושה חמורה לקדושה קלה, כמו כן אסור לאבד דברים שבקדושה, ולכן אחר תשמישי קדושה אחר שבלו צריך גניזה, ואסור להשתמש בהם שום תשמיש המורידו מקדושתו¹¹. ויש אומרים, דאם ראוי עדיין לקדושה קלה ולקדושה החמורה אינו ראוי להשתמש בו כלל, מותר להורידו מקדושתו עבור זה, דעדיף להורידו מקדושתו במקצת ממה שתהיה פנויה ותגנוז¹². ולהלכה למעשה יש להקל בזה¹³:

וכן אסור לנהוג בו דרך בזיון, כגון לכבסו במי רגלים¹⁴ או בשאר דברים המאוסים¹⁵. וכן לא יבסס עם שאר

- א. ובעיני יעקב (שם) כתב לחדש, דלכאורה קשה להקדיש קדושה חמורה אין צריכים קרא דמותר, אלא ע"כ דאי לא דמריבי ליה קרא בהדיא דמותר להעלות מקדושה קלה לקדושה חמורה, הו"א דגם זה אסור כיון דבזיון הקודש הוא שמפקיע אותו מקדושתו באיזה אופן שהוא, וזהו עיקר הלימוד שם, ודפח"ח.
- ב. ומצינו עוד דוגמא בפרשתן בהלכה זו, והוא דאסור להוריד רב מגדולתו, וכמו שמצינו במעשה דרבן גמליאל ור' אלעזר בן עזרי' (ברכות כח) אחר שהלך ר"ג להתפייס עם ר' יהושע מסיק הגמ', אמרי היכי נעביד, נעביה גמירי מעלין בקדש ואין מורדין. נדרוש מר חדא שבתא ומר חדא שבתא, אתי לקנאווי, אלא לדרוש ר"ג תלתא שבתא וראב"ע חדא שבתא וכו':
- ג. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ב):
- ד. אליה רבה (אות א), משנה ברורה (סי"ב):
- ה. שו"ע (שם):
- ו. משנה ברורה (סי"ב):
- ז. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ג):
- ח. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ד):
- ט. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ה):
- י. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ו):
- יא. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ז):
- יב. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ח):
- יג. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף ט):
- יד. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף י):
- טו. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף יא):
- טז. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף יב):
- יז. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף יג):
- יח. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף יד):
- יט. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טו):
- כ. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טז):
- כא. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טז):
- כב. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טז):
- כג. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טז):
- כד. שו"ע (סימן קנ"ג סעיף טז):

- ט. חידושי מהר"ל (מנחות צט):
- י. שו"ת שוואל ומשיב (ח"ג סימן ט ד"ה ובה יש ליישב):
- יא. שו"ת אמרי יושר (סימן קמ"א):
- יב. דעת תורה (סימן קנד):
- יג. שו"ע (סימן קנד סעיף ג), מגן אברהם (סי"ב):
- יד. ט"ז (סי"ב):
- טו. שו"ת מהרש"ם (ח"ד סימן נו), שו"ת מהר"א (סימן ז):
- טז. רמ"א (שם):
- יז. משנה ברורה (סי"ב), כף החיים (סי"ב):
- יח. כף החיים (סי"ב):
- יט. רמ"א (שם):
- כ. פרי מגדים (אשל אברהם סי"ב ח"א סי"ג), משנה ברורה (סי"ב):
- כא. שו"ע (שם):
- כב. צדקה ומשפט (פרק טו סעיף כח), וכתב לחדש שם דאפילו המסמרות שקובעין בו המזוזה ג"כ תשמישי קדושה הם:
- כג. משנה ברורה (סי"ב), ובשער הציון (אות ז):
- כד. שו"ע (שם):
- ט. חידושי מהר"ל (מנחות צט):
- י. שו"ת שוואל ומשיב (ח"ג סימן ט ד"ה ובה יש ליישב):
- יא. שו"ת אמרי יושר (סימן קמ"א):
- יב. דעת תורה (סימן קנד):
- יג. שו"ע (סימן קנד סעיף ג), מגן אברהם (סי"ב):
- יד. ט"ז (סי"ב):
- טו. שו"ת מהרש"ם (ח"ד סימן נו), שו"ת מהר"א (סימן ז):
- טז. רמ"א (שם):
- יז. משנה ברורה (סי"ב), כף החיים (סי"ב):
- יח. כף החיים (סי"ב):
- יט. רמ"א (שם):
- כ. פרי מגדים (אשל אברהם סי"ב ח"א סי"ג), משנה ברורה (סי"ב):
- כא. שו"ע (שם):
- כב. צדקה ומשפט (פרק טו סעיף כח), וכתב לחדש שם דאפילו המסמרות שקובעין בו המזוזה ג"כ תשמישי קדושה הם:
- כג. משנה ברורה (סי"ב), ובשער הציון (אות ז):
- כד. שו"ע (שם):
- ט. חידושי מהרש"ם (מנחות צט):
- י. שו"ת שוואל ומשיב (ח"ג סימן ט ד"ה ובה יש ליישב):
- יא. שו"ת אמרי יושר (סימן קמ"א):
- יב. דעת תורה (סימן קנד):
- יג. שו"ע (סימן קנד סעיף ג), מגן אברהם (סי"ב):
- יד. ט"ז (סי"ב):
- טו. שו"ת מהרש"ם (ח"ד סימן נו), שו"ת מהר"א (סימן ז):
- טז. רמ"א (שם):
- יז. משנה ברורה (סי"ב), כף החיים (סי"ב):
- יח. כף החיים (סי"ב):
- יט. רמ"א (שם):
- כ. פרי מגדים (אשל אברהם סי"ב ח"א סי"ג), משנה ברורה (סי"ב):
- כא. שו"ע (שם):
- כב. צדקה ומשפט (פרק טו סעיף כח), וכתב לחדש שם דאפילו המסמרות שקובעין בו המזוזה ג"כ תשמישי קדושה הם:
- כג. משנה ברורה (סי"ב), ובשער הציון (אות ז):
- כד. שו"ע (שם):
- ט. חידושי מהרש"ם (מנחות צט):
- י. שו"ת שוואל ומשיב (ח"ג סימן ט ד"ה ובה יש ליישב):
- יא. שו"ת אמרי יושר (סימן קמ"א):
- יב. דעת תורה (סימן קנד):
- יג. שו"ע (סימן קנד סעיף ג), מגן אברהם (סי"ב):
- יד. ט"ז (סי"ב):
- טו. שו"ת מהרש"ם (ח"ד סימן נו), שו"ת מהר"א (סימן ז):
- טז. רמ"א (שם):
- יז. משנה ברורה (סי"ב), כף החיים (סי"ב):
- יח. כף החיים (סי"ב):
- יט. רמ"א (שם):
- כ. פרי מגדים (אשל אברהם סי"ב ח"א סי"ג), משנה ברורה (סי"ב):
- כא. שו"ע (שם):
- כב. צדקה ומשפט (פרק טו סעיף כח), וכתב לחדש שם דאפילו המסמרות שקובעין בו המזוזה ג"כ תשמישי קדושה הם:
- כג. משנה ברורה (סי"ב), ובשער הציון (אות ז):
- כד. שו"ע (שם):

בני היכלא דנסיפין
טעמו וראו
כי טוב ד'

לאחר מספר שבתות אשר התקיים בסיעתא דשמיא "סדר לימוד בשבת קדש" לבחורים הננו להודיע כי לבקשת הרבים הסדר יתקיים אי"ה בהיכל בית המדרש אשר יעמוד ממוזג לרווחת הלומדים בשב"ק אחה"צ מהשעה 5.00 שתייה קלה תעמוד לרשות הלומדים בעז"ה יחולקו מתנות יקרי ערך לבחורים שילמדו בקביעות.

קול צהלה וריצה שפתנו אז תרננה

ברגשי שמחה וצהלה הננו לשגר בזה ברכת מזלא טבא וגדיא יאה קדם האי גברא רבא ויקירא איש המעש ורב פעלים לכל קדשי בית חיינו והבריה התיכון המסור בכל לב ונפש למען גליונו, ה"ה

הרה"ח ר' יוסף פפר שליט"א
לרגל שמחת נישואי בתו תחי' למזל טוב
עב"ג הבה"ח המופלג כמר יוסף צבי שווארץ נ"י

ויה"ר שיעלה הזיווג יפה ויראה מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה באנפאה נהירין מתוך בריות גופא ונהורא מעליא וסיעתא דשמיא וכוט"ס

כעתירתך, המערכת הקוראים הנאמנים

הרה"ק רבי קלונימוס קלמן אפשטיין זי"ע

בעל 'מאור ושמש'

ליומא דהילולא א' תמוז תקיא-תקפג

"הרב הקדוש בתורה ויראה וחסידות וענוה, בוציא קדישא חסידא ופרישא, סוד ה' ליראוי בנגלה ובנסתה, ומסתתה באור חכמתו הקדושה, גדול מרבן שמו איש אלוקים המפוי' בישראל, שמו מפארים מוה"ר קלונימוס

קלמן הלוי זללה"ה נבג"מ זי"ע". (הרה"ק בעל אר"י ובי עילאי בהס' לספה"ק מאור ושמש).

ישראל לקרב ליבות ישראל לאביהם שבשמים. וכך איקלע הקדוש הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע לעיר קראקא, וערך שבתו בבית מדרשו של בעל מגלה עמוקות. רבינו אשר הציץ אל הקודש, ראה את השמש בגבורתה ואת האור כי טוב. ולשמע תפילתו הזכה של הרה"ק, נתלקחה בקרבו אש קודש ותשוקה גדולה להתקרב לאור החסידות. אמנם כאשר חותנו מראשי הקהל דקראקא הי' מתנגד לתורת החסידות, לא עלה לו הדבר בנקל, עד שזו' הצדקנית אשר עמדה לימינו בכל אשר עשה, מכרה את תכשיטיה כדי שיוכל למלאות את שובע נפשו, ואכן רבינו מצא את שאוותה נפשו בליזענסק, כבשן אש לוהט של אהבה ויראה בלתי לה' לבדו, אשר אנשי עליה כמלאכים יסובבון את הרה"ק ותורה יבקשו מפי.

קירבה יתירה היתה לו אצל רבו, אשר אף הועידו למשמשו בקודש ואיש סודו. וכה יסופר אודות התקרבות זו. הי' זה בתקופה הראשונה לבואו רבינו לזיענסק'ה, בהיותו חפץ להתבונן בדרכי רבו, קיבל על עצמו להיות מסיק התנורים אצל רבו. ובעת הזאת אמר לו הר"א שיסע לזאלטשוב, לקנות תורה מפי הרה"ק המגיד מזאלטשוב זי"ע. רבינו שמע לקול רבו ונסע לזאלטשוב ושבת שם את שבתו. וכאשר חפץ ליסע בחזרה ביקש מאתו הרה"ק שישיאר אצלו לעוד שבת. ואחר שבת זו, כאשר נפרד מאתו, אמר לו הרבי ר' מיכל'ה, "אמור נא לרבך שאין לו הרה"ק קלמישיש' כמון". וכאשר שמע זאת הרה"ק הר"א קיבלו ב' ידים ולא סר מחבבו, ואף העמידו לנאמן ביתו. כאשר מסופר שכהני' רבינו שומר וממתין על דלתות רבו באישון ליל, וכאשר היה הסדר שכאשר הרה"ק הר"א הוריד הידית מיהר חש להביא כוס תה להרבו. ופ"א נרדם, וכאשר הקיץ משנתו חשש שרבו כבר המתין עבורו, ולכן נכנס החדרה, ויהי כאשר נכנס אחזתו רעדה ונפל הכוס מידו. כאשר שאלו רבו מה זאת, אמר לו שראה דמות דיוקן נשוא פנים מלא הוד מיסב עמו, ומרוב יראה נפל הכוס. נענה הרה"ק הר"א אוי להם לבנים שאינם יכולים לחזות בפני אביהם, הרי זהו אברהם אע"ה, אשר בא לפני להתנצל על אריכות הגלות של בניו רחומיו. וכה יסופר אשר לעת זקנתו של הרה"א, באשר חפץ מאוד לחזות בפני הבעש"ט, נתנו לו משמים עת, ויצא עם רבינו מן העיר, ושם נפתחו השמים וירדה אש גדולה מהרקיע עד לארץ, מתפוצצת לס' ריבוא ניצוצין, ואמר הרה"ק הר"א שזהו הבעש"ט הקדוש.

כאשר חזר רבינו לבית חותנו, לאחר שהות תקופה ארוכה אצל הר"א, התאונן עליו חותנו ונועף לקראתו, בשאלו "מה למדת בליזענסק". חותנו אשר הי' עסוק בקושיה עצומה בדברי תוספות מוקשים, אשר טובי המלמדים נלאו מליישיבה, שאלו את אותו הקושיא. ורבינו בעבור כבוד רבותיו, חשף את עיזו כח תורתו וכהרף עין

עמוד איתן יצוק ונישא, מעולף בספרים ומזריח למרחקים, בהיכלה הנעלה של החסידות, ואחד מיסודותי' העיקריים עד היום הזה, היה רבינו הקדוש בעל מאור ושמש מגדולי תלמידי הרה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע מליזענסק, אשר על ידו התפשטה תורת החסידות ביותר ודבריו הקדושים חיים וקיימים לעד, להורות את דרך ישראל סבא כדרכו של מן אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש.

זרח השמש

אורו של רבינו הזריח בשנת תקי"א בעיר נישטאדט אשר בפולין, בבית הרבני מו"ה אהרן הלוי זצ"ל, אשר עתני יחס הי' מצאצאי הגאונים הקדושים בעל ספר החינוך, ורבי זרחי' הלוי בעל ספר המאור. נשמתו של רבינו, גבוהה הייתה עד למאוד, אשר רבו הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע העיד עלי' אשר נשמת התנא האלוקי רבי אלעזר בר חרסום אשר הי' כהן גדול מקננת בו (האדמו"ר מאוורו-חנצין זצ"ל). ואכן בוצין בוצין מקטפי' ידיע, ומילדותו הי' ניכר כי נשמה קדושה שוקקת בקרבו. ומאחר שאביו מו"ה אהרן הלוי הי' עני מודה, עקר לפרנסתו להעיר הגדולה לאלו' קראקא ושם עסק לפרנסתו במיני מאפה, ובנו הנייק קלמיש'ל הי' עוסק במכירתו. באחד הימים עסק הנער במכירת הכעכים בחצר ביהמ"ד של הב"ח בקראקא, וכאשר החל יורד גשם שוטף נכנס לביהמ"ד למצוא מחסה, ושם נפקחו עיניו ורווחה, ואוצר פז נגלה לעיניו כאשר ראה אגודות אנגודות של תלמידי חכמים יושבים ומתנצחים ומחדדים זל"ז בפילפולא דאורייתא. ונשמתו הקדושה אשר כאבן השואבת נמשכה לדברי התורה לא ידעה שבעה, ומני אותו היום החל הנער להשכים קום, ובגמר מכירת המאפה הי' רץ לביהמ"ד ומתערב בינות הלומדים ואזניו הקדושות קולטות בצימאון את דברי התורה המאירים. ושם בביהמ"ד הי' הנגיד התורני בר אוריין ועתיר ממון אשר נקרא מו"ה מרדכי גוטגולה, וכאשר ראה את גודל צימאנו של הנער לדברי תורה, ובטיב מבטו הבין אשר הנער לגדולות נועה, הסכים עם אבי הנער לסדר עבורו מלמד אשר יקנה לו תורה ויראה. ואף הועיד בעבורו את בתו המהוללה לכלה. ואכן כאשר החל רבינו לקנות את דברי תורתו מפי רבותיו נכחו הכל שאכן עילוי עצום וברוך כישרונות הוא, ועד מהרה נודע שמו כת"ח מופלג. ורבי מרדכי הנ"ל על אף שרבינו הי' נער צעיר ובתו הי' כבת שתיים עשרה בלבד לקחו לחתן לישא את בתו ומאז הי' סמון על שולחנו כאשר כל מחסורו עליו, ורבינו הי' מוסיף והולך במעלות התורה ובקניניה.

באור החסידות

בעת ההיא, הלכו ונסעו המאורות הגדולים ממשיכי דרכו של הבעש"ט הקדוש ותלמידיו, וסבבו בינות עיירות

ענה תשובה נפלאה קילורין לעיניים. חותנו בראותו זאת נח מרוגזו, וכאשר ישבו כל גיסי לסעודה לכבודו, וכ"א אמר פילפול, וכאשר הגיע תור רבינו, נענה אחד ואמר קלמיש יסיק לנו התנוד כאשר ראה בליזענסק. רבינו אשר חרה לו כבודה של החסידות, ובחפצו להראות להם שבליזענסק לא נגרע חלילה חלקו בתורה, אלא אדרבה מתוך שחסידי הוא תורתו נשתמרה והתברכה, וקם על עמדו והחל להקשות ולהפריך את כל הפילפולים שאמרו קודמיו. ואת כל קושיותיהם, תירץ ביישוב אחד, עד שאמרו כולם שתורתו אמת ועבודתו תמה.

אחר שלמד רבינו אצל רבו חסידות מהו, החל ללמוד באור חדש את התורה הק', ואת חידושי הקודמים שרף באש, באומרו שלמד מפי מורו מהי תורת אמת. ואף בלימוד הנסתר העמיק וחקר עד שהתפרסם לת"ח מופלג ומקובל אשר ידיו רב לו בסודות פרד"ס התורה. וכאשר יסופר שפ"א התקשה רבה של קראקא במאמר זוהר מוקשה, ואירע שעבר לפני חלונו של רבינו ושמע איך שלומד זוהר עם הבנה נפלאה, וקרא אליו וגזר עליו בגזירת הרב, שיבאר לו המאמר ההוא ורבינו אכן פתח את פי בחכמה, והוציא לאור תעלומה להשתוממות אותו גדול.

עבודתו הקדושה

רבינו הי' מפורסם בעבודתו הקדושה מתוך רשפי אש להבת שלהבת. והיה מתפלל בקולות ובהתלהבות כזאת, עד כי היו בני אדם חוששין שבאוחזו את ארון הקודש אשר לפניו וודאי יעקור אותה ממקומו. (תולדות מאור ושמש). וכה סח רבינו אודות אש הקודש שבערה בקרבו אשר אותה קיבל מהרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב, כאשר היה כשהתלווה עם הרה"ק רבי מרדכי מנעשכ"ז אל הרה"ק הקדושת לוי, וכאשר נפגשו אמר הרה"ק הקדושת לוי בין הדברים להרה"ק מנעשכ"ז, "האברך הזה הוא תלמיד". ורבינו אשר לא הבין את אשר אמר הרה"ק יצא החוץ להתבונן בדבר בטרם ישאל אותו רבו מהו. עד אשר נזכר שכאשר הי' ילד כבן ארבע, נקלע פעם לבית המדרש כאשר הרה"ק התפלל שם, ומתוך שרצה להתבונן בו, נכנס מתחת טליתו, ושהה שם במשך כל זמן התפילה עד ששכח עולם ומלואו, וכאשר יצא אחזו רעבון ואכל את מה ששלחה עמו אמו, ואח"כ ניחם כי אכל טרם שהתפלל וגמר מאז בליבו להיות ירא ושלם, ומאז בערה בקרבו אשר קודש בעת שהתפלל, ואכן לכך הי' לתלמיד להרה"ק מבארדיטשוב.

רבינו הוסיף ליסע לעוד הרבה צדיקים לקנות תורה מפיהם, כהרה"ק הר"מ מרימנוב, הרה"ק הר"ז מהאניפול, הרה"ק מלובלין ועוד. ואמר כ"ק בעל קדושת ציון מבאבוב זצ"ל, אשר החידוש אצל רבינו, שהיה מיחידי סגולה "שאף אחר שנעשה רבי נשאר "חסיד" בכל מהותו".

רבינו בהפצתו את תורת החסידות נתקל בהרבה התנגדויות מצד המתנגדים בעיר קראקא, ואחר הרבה תלאות עבר לעיר הולדתו נישטאדט ושם אוה לו את מקומו ובנה שם את בית תפילתו וחסד קודשו. וביותר התפרסם טיבו וקדושתו ע"י ספרו הקדוש, אשר מבוא ויסוד הוא לכל תורת החסידות "מאור ושמש" לארץ ולדרים.

בשנת תקפ"ג. בהיות רבינו בן ע"ב שנה ביום ג' א' תמוז נתבקש רבינו למתיבתא דרקייעא ועלה בסערה השמימא, ומנו"כ בעיר קראקא. וזכותו יגן עליו ועל כל ישראל אמן.

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

ידידנו הנכבד
הר"ר יהודה וורטהיימר הי"ו
להגל הולדת בתו למזל טוב
ויה"ר שיראה ממנה ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד
הרה"ג ר' אברהם קליין שליט"א
ראש כוללנו "עלת דוד"
להגל הולדת הנכד למזל טוב
ויה"ר שיראה ממנה ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד
הרה"ח ר' יוסף פפר שליט"א
להגל נישואי בתו למז"ט ובשעט"מ
ויה"ר שיהא הבנין עדי עד, ויראה מהם
ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר
החתונה תקיים בענ"ה ביום ה' חקת
באולמי רח' שלמה המלך - ב"ב

ידידנו הנכבד
הנה"ח ר' זרח רוזנטל שליט"א
להגל נישואי בתו למז"ט ובשעט"מ
ויה"ר שיהא הבנין עדי עד, ויראה מהם
ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה וכט"ס אבי"ר
החתונה תקיים בענ"ה ביום ב' חקת
באולמי רח' שלמה המלך - ב"ב

הגליון נדפס בחסות דפוס שווה להצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999